

ΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΛΗΟΣΙΔΕΡΙΚΑ

Καθώς περνούσα, σ' έναν δρόμο, πόλεως μακεδονικής, μου είπε ο σύντροφός μου, δείχνοντάς μου τρία σπίτια στη σειρά, τριώροφα, μεγάλα και καλοχτισμένα, μέγα-ρα σωστά.

—Τά βλέπεις τούτα τὰ παλάτια; Είνε τῶν παιδιῶν τοῦ Τάσκου - Γιάννη - Τάσκου. Ξέρεις με τί έγιναν;

—Μέ λεπτά. Με τί ἄλλο θὰ γινόντουσαν;

—“Οχι...” Εγιναν με παληοσιδερικά, ἀχρηστα καρφιά και παληοπρόκες σκουριασμένες.

—Πῶς; Μήπως αὐτός ὁ Τασκογιάννης Τάσκος, πῶς τὸν εἶπες, ἦτανε κανένας ἀπατεῶν;

—Ἀπεναντίας, ἦτανε ὁ πιὸ καλὸς και τίμιος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ μας. Μὰ με τίς σκουριασμένες πρόκες κεντούσε, δεκαπέντε χρόνια τὰ παιδιά του γιὰ νὰ γίνουν τίμιοι ἄνθρωποι, καλοὶ και ἐργατικοὶ και νὰ προκόψουνε. Καὶ αὐτὸς ἦταν νοικοκύρης, ἔμπορος καλὸς και εὐκατάστατος. Ἀμὰ γέρασε και κατὰ ἄ-βε πῶς ἔπρεπε νὰ ἀποτραθηχθῆ ἀπὸ τὴ δουλειά και νὰ ἡσυχάση, κάλεσε τὰ τρία του παιδιά, μεγάλα παλληκάρια πειά, παντρεμένα και τοὺς εἶπε:

—Ἐγὼ παιδιά μου, πειά ἀπόστασα και εἶνε καιρὸς νὰ ἀποτραθηχθῶ και νὰ ξεκουρασθῶ. Ὅ,τι ἔχω και δὲν ἔχω θὰ σᾶς τὰ μοιράσω, δίκαια και τίμια, σὰν τὸ Θεό, και σεις δουλέψετε πειά με τὴν εὐχή μου, νὰ τ' αὐξήσετε. Με λίγα, πολ-

Ὁ Τάσκος - Γιάννη-Τάσκος, ἦταν ὁ πιὸ καλὸς και τίμιος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ μας.

λὺ λίγα ἄρχισα. με πλούτη σᾶς ἀφήνω, κυττάξετε και σεις με τὴ δουλειά σας, νὰ τὰ παραδώσετε ἀκόμα πιὸ πολλὰ μιὰ μέρα στὰ παιδιά σας.

Και ὅ,τι εἶχε και δὲν εἶχε, τοὺς τὰ μοίρασε. Δὲν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του, παρὰ μονάχα τὸ μπαστούνη και τὴν ταμπακέρα του.

Τὰ παιδιά του τότε συμφώνησαν, κάθε ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς νὰ παίρνη τὸν πατέρα τους δεκαπέντε ἡμέρες στὸ δικό του σπίτι και νὰ τὸν περιποιῆται. Ἐπειτα νὰ τὸν παίρνη ὁ ἄλλος, ὕστερα ὁ τρίτος, και ἔτσι ὅλοι τους με τὴν σειρά.

Σὰν πέρασε κάμποσος καιρὸς, ἡ νυφάδες ἄρχισαν νὰ τὸν θαρνοῦνται πειά τὸν γέρο. Στὴν ἀρχὴ ἡ μιὰ, ἔπειτα ἡ ἄλλη και κατόπιν ἀπ' αὐτὴ ἡ τρίτη, πῶν νὰ τελειώση τὸ δεκαπενθήμερο, ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦνε.

—Θὰ καθήσης ἀκόμα, ἐδῶ πατέρα;

Φιλότιμος ἐκεῖνος, τὸ κατάλαβε. Εἶπε στὰ παιδιά του ὅτι προτιμᾶει νὰ ζῆση μοναχός, νὰ τοῦ νοικιάσουνε μιὰ κάμαρη και νὰ τοῦ στέλλουν τὸ φαί του.

Τοῦ στέλλαν, κάθε μέρα, ἕνα ξεροκόμματο, πού τὸ παιδί τὸ κάρφωνε, ἀπάνω ψηλά στὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴ τὸ φθάνουν τὰ σκυλιά.

—Ἐτσι κι' ἔγινε και πλέον δὲν τοὺς ἐνωχλοῦσε.

Τὰ παιδιά, σὰν εἶχανε δουλειές, ἀνάθεσαν στὶς γυναῖκες τους, νὰ στέλλουν «στὸ γέρο» τὴν τροφή και ἐκεῖνες, σὰν θαραθῆκαν νὰ μαγειρεύουν κάθε μέρα τοῦ στέλλανε μ' ἕνα παιδί, ἕνα ξεροκόμματο ψωμί, κάθε πρωί, πού τὸ παιδί, τὸ κάρφωνε σ' ἕνα καρφί τῆς πόρτας, ψηλά, γιὰ νὰ μὴ τὸ φθάνουν τὰ σκυλιά και τοῦ ἔλεγε, σὰν ἦτανε ἐκεῖ, ἡ τὸν συναντοῦσε καμμιὰ φορὰ στὸν δρόμο.

—Μοῦ εἶπε ἡ κυρά-Λέγκω ἢ ἡ κυρά-Κιου-στέκω, νὰ σοῦ πῶ πῶς αὐτὸ εἶνε τὸ φαί σου, σήμερα!

Ὁ γέρος ἔτρωγε τὸ ξερὸ ψωμί και δόξαζε τὸν Θεό: —Θεέ μου, μὴ χειρότερα και δὲν βυρυγνωμοῦσε.

Μιὰ μέρα, μελαγχολικὸ κι' ἀδύνατον, τὸν βρῆκε στὸ παζάρι, ἕνας παληὸς συνεταῖρος του στὸ ἐμπόριο, ὁ Τάνης, σύντροφος καλὸς κι' ἀγαπημένος πού χρόνια δουλέψανε, τίμια, μαζὺ, μαζὺ κάμαν τὴν περιουσία και ἔπειτα χωρίσαν και ἀποτραθηχτήκαν ἀπὸ τὴ δουλειά γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε.

Ὁ Τάνης ἔλειπε πολὺν καιρὸ, παραπολὺν καιρὸ. Πῆγε σὲ μιὰ κόρη, πού εἶχε παντρεμένη στὴν Κωνσταντινούπολι, κάθησε ἄρκετὰ ἐκεῖ, και τώρα μόλις ἦρθε.

—Κάτι ἔτσι Τάσκο; Σὺ κατάντησες ἀγνώριστος!

Ὁ Τάσκο δὲν βαστάχτηκε, νὰ μὴν ἀνοίξη τὴν καρδιά του, και νὰ μὴν πῆ τὸν πόνο του, στὸν παλαιό του φίλο.

—Ἀκουσε, Τάσκο, εἶπε ὁ Τάνης, νὰ σοῦ πῶ. Με ξέρεις και σὲ ξέρω. Μαζὺ περάσαμε τὰ χρόνια μας, μαζὺ, ζευγμένοι πλάτη με πλάτη, στὸ ἴδιο ἀλέτρι τῆς δουλειᾶς. Νὰ κάμης ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, και νὰ ἰδῆς πῶς ὅλα θ' ἀλλάξουν στὴ ζωὴ σου.

Κι' ἔσυρε μιὰ «μπούρσα» με ἐκατὸ λίρες και βενέτικα φλουριά ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Νά, τοῦ εἶπε πάρε τα αὐτά. Καὶ τώρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, πού θὰ σὲ καλέσουν στὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ σου, γιὰ νὰ σὲ περιποιηθῆ, ὅπου γιορτάζει, κάμε ὅτι τὰ μετράς κρυφά, ἀλλὰ με τρόπον τέτοιο, πού νὰ σὲ ἰδῆ ἢ νύφη σου. Καὶ μὴ σὲ μέλει ἔπειτα. Τ' ἄλλα θάρθουνε μοναχὰ τους.

Σὰν ἦρθε τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πῆγε ὁ γιὸς του ὁ μεγάλος και τὸν κάλεσε:

—Ἐλα, πατέρα, σήμερα, νὰ φᾶμε σπίτι πού γιορτάζω. Χρονιά-ρα ἡμέρα εἶνε, ἔλα νὰ μ' εὐχηθῆς.

Πῆγε ὁ γέρο-Τάσκο και ὅπως τὸν συμβούλεψε ὁ Τάνης ἔτσι κι' ἔγινε.

Τὸ βράδυ σηκώθηκε νὰ φύγη ὁ γέρος.

—Ἄ, μπᾶ, εἶπε ἡ νύφη δὲν ἔχεις νὰ φύγης, ἀπὸ δῶ. Κι' ἐγὼ σοῦ ἔχω φκιάσει ψάρι και σπανακόπηττα και χέλι πού σ' ἀρέσει. Δικό σου εἶνε τὸ σπίτι. Πού θὰ πᾶς;

—Ὁχι, κορίτσι μου, θὰ φύγω.

—Ἄ, μπᾶ, δὲν θὰ τὸ κουνήσης πειά ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ἐδῶ θὰ μείνης ὅσο ζοῦμε.

Σὰν ἔμαθον και ἡ ἄλλες νύφες πῶς εἶνε φορτωμένος ὁ γέρος με φλουριά, καυγάδες κάναν κάθε μέρα, ποιά νὰ τὸν πρωτοπάρη σπίτι της και νὰ τὸν περιποιηθῆ.

Και δόσ' του ὁ γέρος νὰ μετρή τὶς λίρες κρυφά γιὰ νὰ... τὸν βλέπουν.

Σὰν πέτυχε τὸ σχέδιο, μιὰ και δυὸ πῆγε στὸν φίλο του τὸν Τάνη και τοῦ ἔδωσε τὴ μπούρσα με τίς λίρες.

—Θεὸς νὰ συχωρέση, Τάνη τὸν πατέρα σου, με γλύτωσες ἀπὸ τὴν πείνα!... Ὅλο ξερὸ ψωμί ἔτρωγα κάθε μέρα, κάρφωμένο σ' ἕνα καρφί τῆς πόρτας. Ἐγὼ ἔβγαζα κάθε ἡμέρα τὸ καρφί μήπως θυμηθοῦνε νὰ μοῦ στείλουνε τίποτε ἄλλο, μὰ αὐτοὶ βρίσκανε ἄλλα καρφιά γιὰ νὰ κάρφω-νουν τὸ κομμάτι. Σωρὸ τὰ ἔχω στὴν κάμα- (Συνέχεια στὴ σελ. 44).

Ὁ παληὸς του συνεταῖρος, στὸ ἐμπόριο, ὁ Τάνης.

—Θὰ καθήσης ἀκόμα ἐδῶ, πολὺν καιρὸ, πατέρα!

Ο ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 43)

κουγότανε. Ἡ καρδιά του ἦτανε πειά σταματημένη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν νεκρός.

.....
Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ ἔκανε νὰ φύγη, νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ κοντὰ στὸ σπίτι του, περιμένοντας τὸ πρωὶ πού θὰ ξημέρωνε γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ νεκρὸ στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου θὰ ἀνέφερε τὸ περιστατικὸ στὴν ἀρμοδιὰ ἀρχή.

Ἐκείνη τῆ στιγμή ὁμως τοῦ πέρασε μιὰ παράξενη ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, κάτι πού ἦτανε μαζὺ καὶ περιέργεια.

— Ποιὸς νὰ ἦταν ἀρά γε, σκέφθηκε, αὐτὸς ὁ λαθροθήρας;

Μήπως ἦταν κανένας γνωστός του, κανένας γείτονας, κανένας συγχωριανός του;

Ἔτσι καθὼς τὸν εἶχε πρωτοειδῆ, πεσμένο μπρούμυτα καὶ μὲ τὰ χέρια του κολλημένα στὸ πρόσωπο, δὲν μπορούσε βέβαια, νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ ἔσκυψε τότε πάλι ἐπάνω στὸ πτώμα καὶ γυρίζοντας τὸν νεκρὸ ἀνάσκελα, τοῦ τράβηξε τὰ χέρια ἀπ' τὸ πρόσωπο.

Μὰ τὸ κλεφτοφάναρο φώτισε τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ, σκύβοντας κι' αὐτὸς περισσότερο ἐπάνω του καὶ καρφώνοντας προσεχτικὰ τὰ βλέμματά του, στὸ πρόσωπό του.

Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ, ἔβγαλε τότε ἀπότομα μιὰ σπαραχτικὴ φωνή.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς, ὁ λαθροθήρας, ἐκεῖνος πού εἶχε θασανίσει ἐπὶ τόσον καιρὸ, τὸν γέρω-Λεμπατοῦ, μὲ τὶς ἐπιδρομές του στὸ δάσος, θρισκόταν τώρα ἐκεῖ μπροστά του ἀκίνητος, καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κυττοῦσε τὸν ἀγροφύλακα.

— Ξεῖ μου! τὸ παιδί μου!... Τὸ παιδί μου... τὸ στερνὸ, τὸ χαμένο παιδί μου!... ὠλόλυζε τώρα ὁ γέρω-Λεμπατοῦ πεσμένος ἐπάνω στὸν νεκρὸ του γυιὸ καὶ βρέχοντας τὸ ψυχρὸ κορμί του μὲ τὰ πατρικά του δάκρυα...

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 41)

ὀεθῆ μὲ μιὰ στενὴ φιλία, ἡ ὁποία ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια γίνονταν ἀκόμη μεγαλύτερη. Ὁ Βάλτερ κι' ὁ Τζόις εἶχαν καταφέρει μάλιστα νὰ προσληφθοῦν στὴν ἴδια ἀεροπορικὴ ἐταιρεία καὶ νὰ ταξιδεύουν πάντα μαζὺ. Γιὰ νὰ συνδεθοῦν δὲ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἕνας πῆρε τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἄλλου καὶ αὐτὰ τὰ δυὸ εὐτυχισμένα ζεῦγη νοίκιασαν μιὰ ὠμορφὴ βίλλα σ' ἕνα προάστειο τῆς Νέας Ὠρκῆς καὶ ἐκεῖ περνοῦσαν τὶς μέρες τῆς ἀναπαύσεώς τους.

Μὰ ἡ μοῖρα ὁμως δὲν ἀργήσε νὰ ζηλέψῃ τὴν εὐτυχία τους καὶ βάλθηκε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Οἱ δυὸ ἀεροπόροι πού γλένταγαν μαζὺ γνόρισαν στὴν Νέα Ὠρλεάνη δυὸ ὠμορφες ἀρτίστες. Μὰ τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι ὁ ἕνας ἀγάπησε παράφορα τὴ φίλη τοῦ ἄλλου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ τὴν πάρῃ.

— Αὐτὸ πού κάνεις δὲν εἶνε τίμιον, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Βάλτερ στὸν Ἀμιλτον.

— Μὰ καὶ ἡ δική σου συμπεριφορὰ δὲν εἶνε εἰλικρινής, τοῦ παρετήρησε ὁ Τζόις. Καλύτερα νὰ παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Ἀγαπῶ τὴ φίλη σου τὴ Μάνταλαιν καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω δική μου.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, τοῦ φώναξε ὁ Βάλτερ! Ὅσο ζῶ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ ἀεροπόροι ἐμισοῦντο θανάσιμα καὶ ὁ καθεὶς, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ὠργάνωνε τὴν ἐκδίκησί του. Ὁ Βάλτερ χάλασε τὴ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἔκοψε τὰ σχοινιά τοῦ ἀλεξιπτώτου τοῦ Ἀμιλτον. Τὸ ἴδιο ὁμως ἔκανε κι' ὁ Τζόις τοῦ Βάλτερ. Κι' ὅταν τὸ ἀεροπλάνο τοὺς σταμάτησε νὰ δουλεῦν λίγη ὥρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογείωσί του πήδηξαν κ' οἱ δυὸ στὸ κενό. Ἦταν βέβαιοι ὁμως ὅτι ἕνας θὰ ἔφθανε σὺν τὸ ἔδαφος. Μὰ κι' ὁ Βάλτερ καὶ ὁ Τζόις τσακίσθηκαν στὴ γῆ καὶ πολτοποιήθηκαν.

Τὰ δράματα τῶν ἀεροπόρων καθὼς βλέπετε εἶνε ὑπερβολικὰ ἀνατριχιαστικά. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παίζουν μὲ τὸν θάνατο μέχρι τὴν ἡμέρα πού αὐτὸς θὰ τοὺς κλείσῃ τὰ μάτια.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 18)

καλιὰ τοῦ Στήβ.

Καὶ τώρα ἡ συντροφιά τῶν κομψῶν γυναικῶν τοῦ τέχνυς συζητοῦσαν γιὰ τὴν τραγικὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ δράματος. Ὁ Στήβ Ἀουελ εἶχε καταγγεῖλει ὁ ἴδιος τὴν ἀγαπημένη του Μπέμπυ στὴν ἀστυνομία καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὴ εἶχε προσχεδιάσει τὴ δολοφονία τῆς Μάγκυ, γιατί τὴν ζήλευε. Καὶ ἡ Μπέμπυ στὴν ἀπελπισία της γι' αὐτὴν τὴν καταγγελία τοῦ ἀγαπημένου της ὁμολόγησε ὅτι πράγματι, αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

— Ἡ Μάγκυ, δήλωσε, εἶχε πιὸ ὠμορφὰ μάτια ἀπὸμένα. Θέ-

ΤΑ ΠΑΛΗΟΣΙΔΕΡΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 42)

ρη, πού μοῦ εἶχαν νοικιάσει, τὰ καρφιά.

— Μὴν τὰ πετάξῃς τοῦ εἶπε ὁ Τάνης καὶ χρειάζονται. Τώρα ὁμως, πρῶτα, πρέπει νὰ σιγουρέψουμε τὴν κατάστασι αὐτή. Ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παλὸ χρηματοκιβώτιο πού εἶχαμε, ἕναν καιρὸ στὸ μαγαζί μας. Νὰ τὸ πάρουμε, νὰ τὸ θάψουμε, νὰ τὸ ξανακαινουργιώσουμε καὶ νὰ θάσουμε μέσα ὄλες τὶς πρόκες πού σοῦ καρφῶναν τὸ ψωμί, νὰ τ' ἀπογοιόσουμε καὶ μὲ ἄλλα παληοσιδερα, πέταλα, τρύπια τηγάνια, παληοκλειδαριές καὶ ὅ,τι ἄλλο βροῦμε στὰ σκουπίδια, νὰ τὸ σφραγίσουμε καλὰ-καλὰ, νὰ τοὺς τὸ παραδώσουμε καὶ νὰ τοὺς ποῦμε, ὅτι ἔχεις χρήματα ἐκεῖ, λίρα μὲ οὐρά καὶ πὼς ἀφήκες διαθήκη κλεισμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάσσα, μὲ τί τρόπο θὰ τὰ μοιρασθοῦνε σὰν ἐρθη τὸ τέλος σου καὶ θελήσῃ γιὰ νὰ σὲ πάρῃ ὁ Θεός.

— Ὅπως τὸν ὀρμίνεψε, ἔτσι καὶ ἔκαμεν ὁ Τάσκος.

— Παιδιά μου, τοὺς εἶπε, ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι σὰς ἐμοίρασα, εἶχα κι' ἄλλο θιός, ὄλο σὲ χρῆμα μαζεμένο, μέσα στὴν παλιὰ κάσσα τοῦ ἐμπορικῦ. Ἐχὼ τὴ διαθήκη μέσα καὶ τὴν ἔχω σφραγίσει γιὰ καλὰ. Σὰν πεθάνω, λέω, καὶ περάσουν καὶ σαράντα ἡμέρες καὶ μοῦ κάνετε συλλεῖτουργο, ν' ἀνοίξετε τὴν κάσσα, νὰ τὰ μοιράσετε ἐσεῖς. Μόνον ἐκεῖνος πού θὰ προκόψῃ πιὸ πολὺ, νὰ πάρῃ μὲ τὴν εὐχή μου, τὰ διπλὰ. Μὰ γιὰ νὰ μὴ μοῦ σπάσῃ κανένας τὸ χρηματοκιβώτιο, ἐκεῖ πού τὸ ἔχω στὸ κατῶγι τοῦ παλιοῦ μου μαγαζιοῦ, σκέφθηκα νὰ τὸ πάρετε ἐσεῖς, στὸ σπίτι σας. Μὰ, καὶ γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, ποιὸς θὰ τὸ κρατήσῃ, νὰ ρίξετε κληρο, σὰν καλὰ παιδιά.

Ὁ κληρὸς ἠνύνησε τὸν δευτερότοκο καὶ τὸ πολύτιμο χρηματοκιβώτιο κουβαλήθηκε μὲ τιμές καὶ δόξες στὸ νοικοκυριό του.

Ποῦ νὰ τὸν θάλομε τότε τὸν γέρο καὶ ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ καὶ ποιὸς νὰ τοῦ γλυκομιλήσῃ.

Μὰ δῶσ' του, ὁμως, ὁ καθένας καὶ δουλειά, γιὰ νὰ πάρῃ ἐκεῖνος τὰ διπλάσια ἀπὸ τὴν κληρονομιά.

Ζωὴ καὶ κότα πειὰ ὁ Τάσκος. Ἀπὸ τὴν καλοφαγία καὶ τὴν καλοπέραςι, ἄλλα δεκατρία χρόνια ἔζησε.

Ποῦ νὰ τὸν θαραθεοῦν τώρα ἡ νύφες, πού γιὰ δεκαπέντε ἡμέρες τὸν εἶχαν θαραθεθῆ... Καὶ ποῦ νὰ κουραστοῦν νὰ μαγειρεύουνε.

— Πατέρα μας, τί θές νὰ φάμε σήμερα, τί ὀρέγετ' ἡ καρδιά σου;

* * *

Σὰν ἦρθε ὁ καιρὸς του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια, ὁ Τάσκος ὁ συχωρεμένος, καὶ πέρασαν καὶ ἡ σαράντα ἡμέρες, τῆς πρωθεομίας, γιὰ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ χρηματοκιβώτιο, καὶ σὰν τοῦ κάναν, στὰ σαράντα, τὸ μνημόσυνο, μαζευτήκανε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀνοίξανε τὴν κάσσα.

Τὴν ἀνοίξανε μὲ ἕνα καρδιοχτύπι νὰ ἰδοῦνε λίρες καὶ φλουριά νὰ ἀστραποβολοῦνε καὶ νὰ λάμπουν, ἄλλα τί νὰ δοῦν;

Πρόκες σκουριασμένες, φαγωμένα παληοπέταλα, πεταγμένες κλειδαριές, ἀχρηστὰ σιδερικά, οὐρὲς ἀπὸ τηγάνια χαλασμένα. Ὁλόκληρο σκουπιδαρειό.

Τότε κατάλαβαν τοῦ πατέρα τους τὴν πονηριά καὶ τότε αἰσθάνθηκαν τὴν περιφρόνησι, ὅπου τοῦ κάμαν.

Καὶ κάθε καρφὶ τότε, ἀπ' τὰ καρφιά, πού τοῦ καρφῶναν τὸ κομμάτι τοῦ ξεροῦ ψωμιοῦ, πάνω ψηλὰ στὴν πόρτα καὶ πού τὰ εἶδαν μετὰ στὴν κάσσα σωριασμένα, τοὺς φάνηκε πὼς τοὺς τρυποῦσαν πυρωμένα, μὲ φαρμάκι, μέσα στὴν καρδιά καὶ πονέσανε βαθεῖα καὶ κλάψαν καὶ μετανόησαν καὶ σκύψανε τὰ κεφάλια τους καὶ μείνανε ἀμίλητοι.

Καὶ τότε, διέκουψε τὴ σιωπὴ καὶ εἶπε ὁ πιὸ μεγάλος.

— Βρὲ ἀδέρφια, τὰ φλουριά καὶ τὰ χρυσάφια, πού μᾶς εἶπεν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μας, ὅτι θὰ βροῦμε στὸ παλιὸ τοῦ χρηματοκιβώτιο, μᾶς τᾶδωκε μὲ τὴν εὐχή του, ἀπὸ ἄλλο μέρος, πιὸ πολλὰ. Γιὰ νὰ μᾶς πῆ, ὅτι θὰ πάρῃ τὰ διπλὰ ἐκεῖνος πού θὰ κάμῃ πιὸ μεγάλη προκοπή, μᾶς ἔκανε νὰ ριχτοῦμε καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὰ μοῦτρα, ὁ καθένας στὴ δουλειά του καὶ σήμερα νὰ ἔχουμε τόση περιουσία πού σὲ δέκα χρηματοκιβώτια ὡσὰν αὐτὸ δὲν θὰ χωροῦσε. Σπίτια μὲ τὴ βοήθεια καὶ μὲ τὴν εὐχή του χτίσαμε πωλάτια, κτήματα ἀποχτήσαμε, ἀποθήκες ἔχουμε γεμάτες, χρήματα ὅσο θέμε, δόξα ὁ Θεός!... Νὰ τὸ θιός, ὅπου μᾶς εἶπε, ὅτι φύλαξε, γιὰ νὰ τὰ πάρουμε μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὴν ψυχούλα του...

— Καὶ τὰ καρφιά καὶ τὰ σιδερικά τί θὰ τὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ τρίτος.

— Νὰ τὰ κλειδώσουμε καὶ πάλι στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἄ τὰ φυλάξουμε εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Νὰ τὰ φυλάξουμε; Τί θὰ μᾶς χρειασθοῦν!

— Ἀφήστε-τα, ἀφήστε-τα μήπως μᾶς χρειασθοῦν κι' ἐμᾶς, γιὰ τὰ παιδιά μας!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λησα μόνον νὰ τὴν τυφλώσω. Μὰ τὸ «κού» ἦταν δυνατό καὶ τὴν σκότωσα.

Κι' ἔτσι τελείωσε αὐτὴ ἡ μονομαχία δυὸ γυναικῶν, πού κατεστράφησαν γιὰ ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης των,